

Warszawa, dnia 28 lipca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 192/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SSO Tomasz Morycz,

protokolant: p.o. protokolanta sądowego A. Ś.

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 28 lipca 2023 r.

sprawy R. C. syn A. i B., ur. (...)

w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 § 1 kks w związku z art. 38 § 2 pkt 1 kks

L. T. (1) córki A. i K., ur. (...) w K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 56 § 1 kks w związku z art. 38 § 2 pkt 1 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W.

z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII K 940/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uniewinnia L. T. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu; kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;
2. zmienia punkt 5 w ten sposób, że eliminuje zapis: „solidarnie od oskarżonych L. T. (1)” uznając, że ściągnięcie równowartości korzyści majątkowej dotyczy oskarżonego R. C.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6180 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Tomasz Morycz

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 192/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. VIII K 940/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.		L. T. (2)	Oskarżona L. T. (2) pracowała w spółce (...) od 2008r. Zajmowała się alkoholami przemysłowymi w zakresie handlu ze Wschodem.	Zeznania świadka W. K.	437v
2.1.1.2.		j.w.	(...) jako spółka od 2009r. fakturowała sprzedaż komponentów paliwowych do czeskich spółek. Za merytoryczne	Zeznania świadka W. K.	506v

			<p>kwestie dotyczące obrotu grupą towarów jaką są komponenty do paliw odpowiedzialny był W. K.. Natomiast pracownicy jedynie fizycznie przygotowywali dokumenty.</p> <p>Wskazane fakty odnoszą się do czynu 1 z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 k.k.s. zarzuconego oskarżonej L. T. (1).</p>		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2.1	j.w.	Oskarżona przewidywała i godziła się na to, że pieniądze wpływające na wspólne konto z oskarżonym R. C. w Banku (...) stanowią przychód jej męża pochodzący z nieujawnionego źródła, czyli z nielegalnej działalności	Wyjaśnienia oskarżonej Wyjaśnienia oskarżonego R. C.	606 607	

		związanej z wyłudzeniem podatku VAT.			
2.1.2.2.		W firmie (...) często przebywał oskarżony R. C.-mąż oskarżonej L. T. (1). Spółka (...) fakturowała sprzedaż komponentów na rzecz między innymi spółki (...), sama dostawa przebiegała od wytwórcy komponentów do finalnego odbiorcy tj. Grupy Lotos. Natomiast rozliczenie przechodziło między innymi przez spółkę (...) tj. (...) wystawiał faktury sprzedaży na poszczególne firmy. Ofertę sprzedaży do Grupy Lotos musiała przygotować firma, z którą Grupa Lotos będzie się rozliczać. Nie mógł być to (...), który sprzedawał towar innym firmom. Informacje co ma być w ofercie przygotowywał W. K. i przesyłał	Zeznania świadka W. K.	508	

		<p>do spółek, które przekazywały ją do Grupy Lotos. Osobą, z którą miał najwięcej kontaktu przy realizacji powyższych umów był R. C.. Całość zorganizowana była w ten sposób, że po ustaleniu warunków z Lotosem informacja o tym jak ma być przygotowana oferta przekazywana była R. C.. Początkowo takie oferty przygotowane były z udziałem R. C., który składał stosowne oferty do Grupy Lotos.</p>			
2.1.2.3.		<p>Oskarżona nie była stroną umowy z dnia 22 grudnia 2009r. z T. K..</p> <p>Wskazane fakty odnoszą się do czynu 1 z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 k.k.s. zarzuconego oskarżonej L. T. (1)</p>	Umowa	111	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Zeznania świadka W. K. k- 437V	Praca oskarżonej w firmie (...) , jak zeznał świadek W. K., ukierunkowana była głównie na obsługę handlu ze Wschodem – dotyczy to alkoholi przemysłowych. Oskarżona z pochodzenia jest Rosjanką, zaś osoba znająca język rosyjski potrzebna była w firmie (...) do kontaktów z kontrahentami ze Wschodu i dlatego została zatrudniona. Z zeznań tych nie wynika, aby oskarżona zajmowała się fakturowaniem sprzedaży komponentów paliwowych do podmiotów czeskich. Nie wynika także aby wiedziała o tym, jaki był udział w tym procederze jej męża oskarżonego R. C..
2.1.1.2.	Zeznania świadka W. K. k- 506V	Z zeznań świadka W. K. nie wynika, aby oskarżona zajmowała się fakturowaniem sprzedaży komponentów paliwowych do czeskiej spółki (...).
2.1.2.1.	Wyjaśnienia oskarżonej L. T. (1) k- 606. Wyjaśnienia oskarżonego R. C. k- 607	Oskarżona L. T. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżony R. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie wskazał na udział w przestępstwie oszustwa podatkowego żony oskarżonej L. T. (1).
2.1.2.2.	Zeznania świadka W. K. k- 508	Świadek obciążył w swoich zeznaniach jedynie oskarżonego R.

		C.. Z jego wyjaśnień nie wynika, aby w procedurze wyłudzenia podatku VAT świadomie uczestniczyła oskarżona L. T. (1).
2.1.2.3.	Umowa	Umowa z dnia 22 grudnia 2009r. została zawarta przez oskarżonego R. C. i T. K.. Treść umowy nie wskazuje na udział oskarżonej L. T. (1) w przygotowaniu tej umowy. Brak jest możliwości powiązania oskarżonej L. T. (1) z T. K. jako osobą figuranta do prowadzenia firmy (...) gdyż jak wyjaśnił R. C. T. K. poznał w czasie swoich studiów w P..

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Apelacja obrońcy oskarżonego R. C. zarzuca: -obrazę przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego mającą wpływ na treść wydanego wyroku a to:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k. p. k. w zw. z art. 441 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. zw. z art. 184 Konstytucji RP zw. z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, co objawiło się obrazą samodzielności jurysdykcyjnej Sądu Rejonowego przez niedopuszczalne dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie niniejszej na podstawie ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (sygn. III SA/Wa 430/17), w sytuacji gdy sąd karny orzekający w danej sprawie, musi dokonywać własnych ocen z osobiście przeprowadzonych dowodów, a których to ocena dokonana uprzednio przez Wojewódzki Sąd Administracyjny- nie może być dla orzekającego sądu karnego w żaden sposób wiążąca;

art. 2 § 1, § 2 k.p.k. w zw., z art. 9 § 1 k.p.k. co objawiło się w zaniechaniu przez Sąd Rejonowy podjęcia inicjatywy dowodowej ex lege w zakresie ustalenia okoliczności niezbędnych do właściwego wyjaśnienia okoliczności sprawy mających znaczenie dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, w tym niedopuszczenie i tym samym nieprzeprowadzenie w sprawie dowodu z:

zeznań świadka T. K., na okoliczność czy w inkryminowanym dla oskarżenia czasie osoba ta pełniła funkcję kierowniczą lub/ i właścicielską w S. s.r.o. oraz ról jakie odgrywali w umowie z dnia 22 grudnia 2009r. oskarżony R. C., oskarżona L. T. (1) i A. K.;

opinii biegłego d. s. pisma ręcznego, na okoliczność autentyczności podpisów pod dokumentami kreślonymi przez osobę podającą się za A. K.;

opinii biegłego z zakresie księgowości, rachunkowości i spraw podatkowych celem ustalenia mechanizmów i zasadności umowy z dnia 22 grudnia 2009 r. zawartej pomiędzy T. K., R. C. i A. K.;

art. 8 § 2 k.p.k.- przez jego nieprawidłowe zastosowanie względem dowodu z odpisu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Wydział III z dnia 15 listopad 2016r. sygn. II SA/Wa 430/17 , co polegało na mylnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że wyrok ów ma charakter konstytutywny, tj. kształtujący prawa lub/i stosunek prawnym w sytuacji gdy przywoływany przez Sąd Rejonowy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego miał jedynie charakter deklaracyjny – w rozumieniu powołanej jak wyżej normy prawa;

art. 4 k.p.k. przez oparcie zaskarżonego wyroku o wybiórczy i fragmentaryczny materiał dowodowy tj. na orzeczeniach urzędów skarbowych i sądowo administracyjnych oraz oświadczeniach i zeznaniach świadków mających istotny interes w obciążaniu oskarżonego R. C. oraz pominięcie w trakcie orzekania okoliczności przejawiających na korzyść tego oskarżonego, w szczególności dowodów z dokumentów w postaci oświadczeń A. K., umowy zawartej dnia 22 grudnia 2009 r. przez oskarżonego R. C. z T. K. będącą udziałowcem i członkiem zarządu spółki (...) s. r. o. na podstawie której to

umowy oskarżony R. C. został upoważniony do rozdysponowanie środkami uprzednio przelanymi na rachunek w.w. oskarżonego, a następnie wypłaconymi i przekazanymi A. K. (instytucja przekazu określona w kodeksie cywilnym) oraz konsekwentnych wyjaśnieniach L. T. (1);

art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonaną bez należytego krytycyzmu, w sposób jednostronny i wybiórczy, skutkujący:

powieleniem niemających znaczenia ustaleń dokonanych przez dyrektorów urzędu kontroli skarbowej zatwierdzonych następnie orzeczeniami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i przyjęcia tychże ustaleń przez Sąd Rejonowy w całości jako własnych, co też objawiało się wysnuciem błędnego wniosku w zakresie ustalenia winy oskarżonego R. C.;

błędnym ustaleniem jakoby T. K. w dacie podpisywania umowy regulującej prawa i obowiązki stron w związku z wypłatą środków pieniężnych przez oskarżonego - nie była udziałowcem i członkiem zarządu spółki (...) s. r. o.

błędnym ustaleniem jakoby wypis z krajowego rejestru sądowego S. s.r.o. przesądzał o zdolność umocowania do działań T. K. – w imieniu tego podmiotu;

6.art 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie, co objawiało się nierozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości na korzyść R. C., w sytuacji gdy Sąd Rejonowy nie dokonał zweryfikowania przedstawionej przez oskarżonego

	<p>R. C. linii obrony, tj. nie odebrał zeznań od T. K. oraz nie zweryfikował udziału A. K. względem realizacji ustaleń z umowy zwartej dnia 22 grudnia 2009 r. przez ww. osoby, co też ostatecznie uniemożliwiało przypisanie winy oskarżonemu R. C.</p> <p>w zarzucanym mu przestępstwie zwłaszcza w zakresie rzekomego osiągnięcia przez ww. oskarżonego przychodu z nieustalonych źródeł;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty nie są zasadne.</p> <p>Sąd I instancji nie naruszył art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k. p. k. w zw. z art. 441 k.p.k.</p> <p>w zw. z art. 410 k.p.k. zw. z art. 184 Konstytucji RP zw. z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, gdyż samodzielnie dokonał ustaleń faktycznych</p> <p>w niniejszej sprawie. Przeprowadził postępowanie dowodowe, wysłuchał wyjaśnień oskarżonego R. C. i współoskarżonej L. T. (1) oraz przesłuchał świadków. Zapoznał się z dokumentami załączonymi do akt sprawy. Dowodami obciążającymi oskarżonego są wydruki z założonego przez niego konta w Banku (...) w powiązaniu z wynikami kontroli skarbowych oraz zeznaniami świadka R. O. prowadzącego postępowanie karnoskarbowe z upoważnienia Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B.. Oskarżony rozliczając się wspólnie z żoną z podatku dochodowego za 2010 r. podał nieprawdę w deklaracji PIT 37 za 2010 r. zaniżając przychody</p>		

o kwotę 23. 397.570 złotych. Były to przychody, których nie ujawnił, a zgromadzonymi środkami pieniężnymi mógł swobodnie dysponować. Pochodziły one ze spółki (...) s.r.o. powiązanej ze spółką (...) i wpłynęły na jego konto w Banku (...). Środki te oskarżony częściowo wypłacił a częściowo zasilił wspólne konto, które posiadał z żoną L. T. (1) w banku (...). Z wyciągu historii rachunku bankowego S. s.r.o. z Banku (...) za okres od 1 czerwca 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. wynika, że środki pieniężne, które były przelewane na rachunek bankowy oskarżonego R. C. z konta należącego do S. s.r.o. pochodziły z rachunków spółek (...), A. i H. T., co potwierdza przeprowadzona analiza przepływu środków pieniężnych wykonana w toku postępowania karnoskarbowego. Jak wynika z postępowania karnoskarbowego wymienione spółki nie prowadziły realnie działalności gospodarczej a jako ich właściciele zostały wskazane podstawione osoby. Rola tych spółek polegała na generowaniu podatku naliczonego służącego do obniżania podatku należnego wynikającego z dostaw fakturowanych przez spółki (...) na rzecz Grupy Lotos przy wykorzystaniu fikcyjnych nabyć krajowych od innych podmiotów. Mechanizm unikania opodatkowania miał miejsce także przed 2011 r. gdyż spółka (...) deklarowała w okresie od trzeciego kwartału 2009r. do pierwszego kwartału 2010r. dostawy komponentów paliwowych na rzecz spółki (...), które fakturowane były przez spółkę (...), której udziałowcem i prezesem zarządu był M. O. zaś dyrektorem handlowym był R. C.. W fakturowaniu pomiędzy E.

i S., jako ogniwo pośrednie występowały spółki (...), Silver (...), których działalność była także kontrolowana przez oskarżonego R. C..

Spółka (...) uczestniczyła w mechanizmie fakturowania dostaw komponentów paliwowych na rzecz Grupy (...) S.A. a jej rachunek służył do transferowania środków pieniężnych. Taki wniosek wynika z przeprowadzonych kontroli skarbowych.

Należy wskazać, iż wyrok wydany przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. (sygn. III SA/Wa 430/17), dotyczący prawidłowości wymiaru podatku dochodowego był jednym

z dokumentów dołączonych do akt sprawy. Został uwzględnionym przez sąd I instancji ale nie pojedynczo lecz w łańcuchu dowodów układających się w logiczny ciąg zdarzeń prowadzących do wniosku o winie oskarżonego w ramach zarzucanego mu czynu. Natomiast przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. K., na okoliczność czy

w inkryminowanym dla oskarżenia czasie osoba ta pełniła funkcję kierowniczą

lub/ i właścicielską w S. s.r.o. oraz rolę jakie odgrywali w umowie z dnia 22 grudnia 2009 r. oskarżony R. C., oskarżona L. T. (1) i A. K. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wniosek ten wynika z postawionej tezy, jaką zdaniem obrońcy, zeznania T. K. miałyby udowodnić. Ustalenie czy T. K. pełniła funkcje kierownicze w spółce (...) nie wynika z tego czy świadek potwierdzi czy też zaprzeczy takiej tezie lecz opiera się na analizie posiadanych przez nią uprawnień do podejmowania decyzji

o charakterze zarządczym powiązanych z funkcjonowaniem tego podmiotu w sferze działalności gospodarczej. Taką analizę przeprowadził sąd I instancji a jej wnioski zawarł w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy podziela wniosek sądu I instancji o tym, że T. K. nie mogła podejmować decyzji gospodarczych w spółce (...) gdyż nie posiadała upoważnienia do dysponowania rachunkiem bankowym należącym do tej spółki zaś takie upoważnienie posiadał oskarżony R. C., co potwierdza treść pisma Banku (...) S.A. z dnia 17 lipca 2012 r. Ponadto nie posiadała pozwolenia na pracę na terenie Czech a właśnie tam została założona spółka (...).

Sąd odwoławczy podziela ustalenia sądu I instancji, w ramach których uznał, że umowa z dnia 22 grudnia 2009 r. która reguluje prawa i obowiązki stron w związku z wypłatą pieniędzy z konta spółki (...) została sporządzona i przedłożona wyłącznie na potrzeby postępowania karnoskarbowego. Niewiarygodne jest twierdzenie, że środki miały być wypłacane w związku z wymianą ich na walutę euro czy dolary. Sąd I instancji wskazał, że działania będące przedmiotem tej umowy są sprzeczne z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej, która odbywa się na zasadzie minimalizowania strat i maksymalizowania zysków. Natomiast przedmiotowa umowa zakłada przekazywanie środków pieniężnych nieznanym osobom, bez żadnych zabezpieczeń prawnych. Jak wynika z treści tej umowy T. K. miała przekazać pieniądze pochodzące ze spółki (...) oskarżonemu R. C. po to aby

przekazał je innej osobie w celu wymiany na walutę, w sytuacji gdy istniał bezpieczny sposób dokonania tych transakcji, typowy dla działalności gospodarczej np. poprzez dokonanie wymiany waluty w banku. Takie działanie byłoby działaniem racjonalnym, bezpiecznym dla finansów firmy. Tym bardziej, że pieniądze, podlegające wymianie znajdowały się na rachunku bankowym, z którego były wypłacane. Ponadto zgromadzone środki pieniężne należące do podmiotu gospodarczego powinny służyć regulowaniu płatności związanych z działalnością tego podmiotu, ewentualnie wypłacie dywidendy. Jednakże takie rozliczenia powinny być prowadzone za pośrednictwem rachunków bankowych, a cele którym służą te płatności wynikać powinny z opisu treści przelewów. Tymczasem w omawianym wypadku, taka sytuacja nie miała miejsca. Całkowicie irracjonalne jest przy tym korzystanie z pośrednictwa rachunku bankowego R. C., skoro środki te miały być przekazywane A. K.. W takiej sytuacji środki powinny być przekazywane na rachunek bankowy A. K.. Biorąc pod uwagę, że spółka (...) była kontrolowana przez R. C. i stanowiła ogniwo dostaw komponentów paliwowych należy uznać, że wpłaconymi pieniędzmi dysponował R. C. a powołanie się przez oskarżonego na uczestnictwo A. K. ma jedynie uwiarygodnić złożenie przez oskarżonego wyjaśnień o rzekomym nadzorowaniu w/w spółki przez T. K. oraz braku związku z tą spółką oskarżonego R. C. i niedysponowanie przez niego pieniędzmi wypłacanymi na konto oskarżonego w Banku (...). Należy wskazać, że wypłaty z konta S.

na rzecz R. C. były dokonywane jako zasilenie jego konta. Od sierpnia 2010 r. wszystkie wpłaty na konto oskarżonego w Banku (...) dokonywane były w terminie 3 dni. Najczęściej w wysokości równej kwocie wpłaty na konto S. od innych spółek. Te okoliczności uzasadniają wniosek sądu I instancji o tym, że umowa z dnia 22 grudnia 2009 r. zawarta między T. K. a R. C. ma charakter pozorny. Powstała dla ukrycia faktycznego pochodzenia środków pieniężnych i na potrzeby postępowania podatkowego. Dodatkowym argumentem potwierdzającym wnioski sądu I instancji jest to, że w dacie jej zawarcia T. K. nie była właścicielką firmy (...) s.r.o. gdyż właścicielem tej spółki w okresie 12.06.2007 r. – 21.10.2010 r. był M. C., brat oskarżonego R. C.. T. K. nie posiadała upoważnienia do dysponowania rachunkiem S. gdyż upoważnienia posiadali w tym okresie R. C. i M. C., co potwierdza pismo banku (...) z dnia 17.07.2012 r. Skoro T. K. nie posiadała upoważnienia do rachunku bankowego należącego do S. nie mogła dysponować środkami należącymi do spółki i dokonywać przelewów z jej rachunku. Swobodę dysponowania środkami zgromadzonym na koncie spółki (...) miał R. C. bowiem mógł je wypłacać samodzielnie, nie potrzebował informacji od T. K. o dokonaniu przelewów środków na swój rachunek bankowy. Podważa to sens gospodarczy przekazywania R. C. środków pieniężnych z konta, do którego miał swobodny dostęp celem dalszego ich przekazywania osobie trzeciej - A. K.. Środki pieniężne ze spółki (...) były przekazywane, jak wynika z wyciągu historii rachunku bankowego, do dnia 17.02.2011 r. Jeżeli zaś obiorcą

tych kwot miał być faktycznie A. K. to korzystanie

z pośrednictwa rachunku bankowego oskarżonego R. C. należy uznać za całkowicie pozbawione racji, gdyż w tej sytuacji powinny wpływać na rachunek bankowy bezpośrednio A. K. zwłaszcza, że to on miał je przekazywać T. K.. Okoliczności te świadczą o tym, że oskarżony nie ujawnił prawdziwego tytułu przelewów środków dokonanych na jego rzecz z konta spółki (...). Zasadnie środki te zostały zakwalifikowane, jako przychód z innych źródeł podlegający opodatkowaniu. Kwoty otrzymywane przez oskarżonego R. C. na rachunek w Banku (...) zostały częściowo wypłacone przez niego a częściowo przelane na konto (...), z którego były dokonywane płatności za nabywane przez niego towary i usługi. Tymczasem oskarżony R. C. wyjaśnił, że wszystkie środki otrzymane z rachunku spółki (...) były przez niego wypłacone i przekazane A. K.. Również ta okoliczność dodatkowo podważa wiarygodność pokwitowań przedłożonych przez oskarżonego R. C. z roku 2010, z których wynika niższa kwota pieniędzy przekazanych A. K.. Wskazane argumenty podważają sens gospodarczy umowy z dnia 22 grudnia 2009r. Umowę należy oceniać jako realizację linii obrony oskarżonego gdyż nie znajduje ona żadnego racjonalnego uzasadnienia w sytuacji gospodarczej spółki (...). Upoważnienie do rachunku (...) spółki (...) posiadał R. C. a więc nie było żadnego uzasadnionego gospodarczo powodu aby wypłacać tak duże kwoty w gotówce i przekazywać je innej osobie, w formie pokwitowania. Oskarżony mógł to zrobić sam bez ryzyka defraudacji pieniędzy przez A. K..

Należy wskazać, iż nie chodzi o wyjaśnienie w niniejszej sprawie czy A. K. podpisywał pokwitowania odbioru pieniędzy z 2010r. z ale o to, czy za tymi pokwitowaniami następowało przekazanie gotówki. Tę okoliczności wyjaśnił sąd I instancji stwierdzając, iż zasady prowadzenia działalności gospodarczej w sposób racjonalny podważają cel, jaki miała osiągnąć umowa przekazania bowiem oskarżony mając samemu dostęp do konta S. nie miał potrzeby wybierać z niego pieniędzy w gotówce i przekazywać za pokwitowaniem innej osobie aby wymieniła je na euro lub dolary. Ponadto sens ekonomiczny takiej umowy podważa to, że nie łączyły T. K. z A. K. żadne kontakty handlowe, a przekazanie tak dużych kwot pieniędzy nie zostało w żaden sposób zabezpieczone np. wekslem, co byłoby działaniem racjonalnym w takiej sytuacji. Chociaż prawo cywilne zna pojęcie umowy przekazania to w ustalonych przez sąd I instancji okolicznościach umowa taka nie miała żadnego racjonalnego uzasadnienia. Z tego powodu sąd I instancji zasadnie uznał, iż była to umowa pozorna. Powołanie biegłego następuje w procesie karnym wtedy gdy wymagana jest wiedza specjalna do rozstrzygnięcia sprawy. Aby stwierdzić pozorny charakter umowy z dnia 22 grudnia 2009 r. zawartej pomiędzy T. K. , R. C. i pośrednio A. K. nie jest potrzebna taka wiedza gdyż brak zasadności gospodarczej tej umowy i jej sprzeczność z zasadami rozsądnego prowadzenia działalności gospodarczej jest ewidentna. Tym samym należy uznać, iż ustalenia sądu I instancji są prawidłowe. Ocena zgromadzonych dowodów została oparta o zasady

<p>logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie jest zasadny.</p> <p>Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji są prawidłowe. Materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Zgromadzone dowody w sposób jednoznaczny udowadniają, iż oskarżony zataił swoje przychody rozliczając się z podatku dochodowego za 2010 r. Były to przychody w kwocie 23 397,570 zł, które zasiliły jego konto w Banku (...) i pochodziły od spółki (...). Tymi środkami mógł swobodnie dysponować bowiem miał upoważnienie do dysponowania kontem spółki (...). Pieniądze te częściowo wypłacił a częściowo zasilił konto w Banku (...), prowadzone wspólnie z żoną L. T. (1). W złożonej wspólnie z żoną deklaracji PIT 37 świadomie podał nieprawdę zatajając swoje przychody z nielegalnej działalności polegającej na wyłudzeniu podatku VAT przy sprzedaży komponentów paliwowych Grupie Lotos. Tym samym naraził podatek dochodowy</p>		

<p>na uszczuplenie w kwocie 7.471.213,00 zł.</p>		
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonej</p>		
<p>I. Obraza przepisów prawa procesowego tj.:</p> <p>art. 7 k.p.k. przez oparcie treści wyroku o dowolność , a nie swobodność oceny dowodów, co objawiło się przyjęciem, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje postawy do przyjęcia, że oskarżona L. T. (1) dopuściła się zarzucanego jej czynu z winy umyślnej – w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, że czyn zarzucany oskarżonej nastąpił najwyżej z winy nieumyślnej;</p> <p>art. 8 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. w zb. z art. 410 k.p.k.- przez ich nieprawidłowe zastosowanie, co polegało na mylnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że prawomocne decyzje urzędów kontroli skarbowej oraz wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych mają charakter kształtujący prawo lub/i stosunek prawny – w sytuacji, gdy przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, tj. wyrok WSA z dnia 15 listopada 2016 r. sygn. III SA/WA 430/17 miał wyłącznie charakter deklaracyjny, a co ostatecznie skutkowało obrazą zasady samodzielności jurysdykcyjnej Sądu Rejonowego;</p> <p>art. 2 § 1 , § 2 k.p.k. w zw. z art., 9 § 1 k.p.k. , co objawiło się zaniechaniem przez Sąd Rejonowy podjęcia inicjatywny dowodowej ex lege w zakresie ustalenia okoliczności niezbędnych do właściwego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wyjaśnienia okoliczności sprawy mających znaczenie dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie, w tym m. in, nieprzeprowadzenie

w sprawie dowodu z zeznań T. K. – na okoliczności czy osoba ta miała wiedzę na temat ustaleń A. K., R. C. i L. T. (1) w zakresie przyczyn, dla których dokonywane były wpłaty i wypłaty

z konta bankowego oskarżonych, wiedzę dotyczącą szczegółów dotyczących tychże wpłat i wypłat, a także na okoliczność czy oskarżona L. T. (1) miała wiedzę dotyczącą umowy z dnia 22 grudnia 2009 roku podpisanej przez oskarżonego R. C. i T. K.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę,

a mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że materiał dowodowy zgromadzony

w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że oskarżona L. T. (1) dopuściła się zarzucanego jej czynu z winy umyślnej – podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, że czyn zarzucany nastąpił co najwyżej z winy nieumyślnej zaś odmienna ocena Sądu Rejonowego jest konsekwencją dowolnej nieusprawiedliwionej oceny materiału dowodowego;

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 9 § 2 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. przez dokonanie nieprawidłowej subsumpcji wskazanych norm prawnych względem ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, co objawiło się wadliwym ustaleniem jakoby oskarżona L. T. (1) dopuściła

się zarzucanego jej czynu z winy umyślnej;		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zarzut jest zasadny.</p> <p>Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku sąd I instancji uznał, że wina oskarżonej L. T. (1) w ramach zarzutu popełnienia oszustwa podatkowego z art. 56 § 1 k.k.s. wynika z zamiaru ewentualnego. Sąd I instancji wywiódł zamiar ewentualny oskarżonej z faktu dostępu do wspólnego z oskarżonym konta w Banku (...), swobodnego dysponowania przez oskarżoną zgromadzonymi tam środkami pieniężnymi oraz dostępem do historii zasilenia tego konta.</p> <p>Oskarżona wyjaśniła, że w 2010 r. była współwłaścicielką rachunku (...) i miała możliwość wglądu w rachunek. Miała kartę do tego konta. Wiedziała, że mąż korzysta z tego konta i wpłaca i wypłaca pieniądze. To były pieniądze firmy, w której mąż pracował. Mąż dokonywał wypłat z tego konta. Nie mogli korzystać z tych pieniędzy. Mąż zwracał je do firmy. Rozliczała się z podatku składając deklarację PIT. Rozliczała się wspólnie. Nie pamięta kto wypełniał deklarację. Ja podpisałam się pod nią. (k- 606 tom 4)</p> <p>Przypisanie oskarżonej winy w zamiarze ewentualnym wymaga ustalenia dalszych okoliczności niż to ustalił sąd I instancji, a mianowicie czy oskarżona przewidywała i godziła się na to, że wpłacane na wspólne konto przez oskarżonego środki</p>		

pieniężne stanowią przychód z nieujawnionego źródła czyli z nielegalnej działalności jej męża w ramach łańcucha firmy wyłudzających podatek VAT. Ustalenie winy wymaga więc udowodnienia, że przewidywała, iż wpłacone przez jej męża pieniądze pochodzą ze współpracy oskarżonego R. C. ze spółką (...) w ramach fakturowania środków pieniężnych dla spółki (...), z której konta wpłynęły środki na konto oskarżonego R. C. w Banku (...) a następnie zostały częściowo wpłacone przez niego na wspólne z oskarżoną konto w Banku (...) oraz że nie zostały przekazane A. K. w ramach umowy zawartej w dniu 22 grudnia 2009r. z T. K.. W tej sprawie są jedynie poszlaki. Pierwsza z nich wiąże się z faktem zatrudnienia oskarżonej L. T. (1) w spółce (...) -chem w tym czasie gdy spółka fakturował sprzedaż komponentów do produkcji paliw do czeskiej spółki (...). Natomiast druga poszlaka wynika z faktu, iż oskarżona, Rosjanka z pochodzenia, miała możliwość nawiązania kontaktu z osobami narodowości rosyjskiej będącymi figurantami w spółkach uczestniczących w łańcuchu firm wyłudzających podatek VAT. Poszlaki te nie tworzą jednak zamkniętego łańcucha prowadzącego do jednoznacznego wniosku o winie oskarżonej. Fakt zatrudnienia oskarżonej w spółce (...) wynika z zeznań świadka W. K.. Jednak nie może jednoznacznie świadczyć o wiedzy oskarżonej dotyczącej nielegalnej działalności jaką prowadziła spółka (...) ze spółką (...), gdyż tej okoliczności nie potwierdzają zeznania świadka W. K.. Zeznał on, że L. T. (1) w ramach zatrudnienia w spółce (...) zajmowała się alkoholami przemysłowymi w zakresie handlu

ze Wschodem zaś spółka (...) była spółką czeską. W firmie (...) przebywał często jej mąż oskarżony R. C. lecz rozmowy z nim prowadził W. K.. Tak więc z zeznań tych nie można wyprowadzić wniosku, że oskarżona wiedziała o tym spółka (...) bierze udział w łańcuchu firm wyłudających podatek VAT. Brak jest także dowodu na to, aby oskarżony R. C. wprowadził ją w zakres swojej nielegalnej działalności bowiem nie wynika to z jego wyjaśnień. Oskarżona nie jest stroną umowy z dnia 22 grudnia 2009 roku gdyż umowa została zawarta pomiędzy T. K. a R. C.. Nie przedstawiła pokwitowań od A. K. bowiem pokwitowania z 2010 r. dotyczą tylko oskarżonego R. C.. O udziale oskarżonej w przestępczym procederze wyłudzenia podatku VAT nie zeznawał także żaden z pozostałych świadków. Tak więc, brak jest bezpośredniego dowodu świadczącego o tym, że oskarżona godziła się na udział jej męża w procederze wyłudzenia podatku VAT i akceptowała zasilenie przychodami z tej działalności ich wspólnego konta. Pozostają jedynie poszlaki, z których nie można wyprowadzić jednoznacznego wniosku o winie oskarżonej gdyż nie wskazuje na to zakres jej obowiązków w firmie (...) zaś osobami figurantów w firmach biorących udział w wyłudzeniu podatku VAT mógł także zajmować się jej mąż - oskarżony R. C., który jak wyjaśnił studiował w Rosji w P. i tam nawiązał kontakty towarzyskie z T. K..

Ponadto pieniądze, które wpływały na wspólne z oskarżonym konto w Banku (...) nie wpływał bezpośrednio ze spółki (...), co umożliwiałoby oskarżonej sprawdzenie, jakie środki zasiliły

wspólne konto. Wpływały pośrednio – najpierw na konto osobiste oskarżonego w Banku (...) a następnie oskarżony z konta w Banku (...) w części zasilął wspólne konto w Banku (...). Nie można więc uznać, za udowodnione, że oskarżona wiedziała lub godziła się na to, że te pieniądze, które wpłacał oskarżony pochodziły ze spółki (...). Oskarżona w swoich wyjaśnieniach nie wymieniła tej nazwy podając, jedynie iż pieniądze wpłacone na wspólne konto pochodziły ze spółki, w której pracował jej mąż – oskarżony R. C.. Chociaż wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w zakresie prawidłowości wyliczenia podatku dochodowego za 2010r. z dnia 15 listopada 2016 r. sygn. III SA/WA 430/17 obejmuje oboje oskarżonych, to jednak zasady procesu karnego nie pozwalają na przypisane oskarżonej czynu polegającego na oszustwie podatkowym. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisane oskarżonej działania w zamiarze ewentualnym co do wiedzy, iż pieniądze wpływające na wspólne konto z oskarżonym R. C. w Banku (...) stanowiły przychody z nieujawnionych źródeł. Z tych powodów sąd odwoławczy uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie;
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>1.Wniosek o uniewinnienie oskarżonej jest zasadny. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonej popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego. Przystępstwo oszustwa podatkowego jest przestępstwem umyślnym i może zostać popełnione z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Już sąd I instancji wykluczył zamiar bezpośredni w działaniu oskarżonej. Natomiast zamiar ewentualny polega na tym, że sprawca przewidując popełnienie przestępstwa na to się godzi. Przypisując przestępstwo oszustwa podatkowego należy udowodnić, że oskarżona co najmniej przewidywała i godziła się na to, że pieniądze wpływające na wspólne konto z oskarżonym w Banku (...) stanowiły nieujawnione przychody jej męża czyli pochodziły z nielegalnej działalności pozorowanej sprzedaży komponentów paliwowych. Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że zgromadzone w niniejszej sprawie poszlaki nie układają się w zamknięty łańcuch i nie pozwalają na przypisanie oskarżonej zamiaru ewentualnego popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego.</p> <p>2.Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku nie jest zasadny gdyż materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Sąd odwoławczy zapoznał się z zeznaniami świadka W. K..</p>	

OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina i kara wobec oskarżonego R. C..	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji dotyczące winy oskarżonego R. C. są prawidłowe. Materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Zgromadzone dowody w sposób jednoznaczny udowadniają, iż oskarżony zataił swoje przychody rozliczając się z podatku dochodowego za 2010 r. Były to przychody w kwocie 23 397,570 zł, które zasilili jego konto w Banku (...) i pochodziły od spółki (...). Tymi środkami mógł swobodnie dysponować bowiem miał upoważnienie do dysponowania kontem spółki (...). Pieniądze te częściowo wypłacił w gotówce a częściowo zasilili konto w Banku (...), prowadzone wspólnie z żoną L. T. (1). W złożonej wspólnie z żoną deklaracji PIT 37 świadomie podał nieprawdę zatajając swoje przychody z nielegalnej działalności polegającej na wyłudzeniu podatku VAT przy sprzedaży komponentów paliwowych Grupie Lotos. W tym procederze aktywnie uczestniczył. Tym samym naraził podatek dochodowy na uszczuplenie w kwocie 7.471 213,00 zł.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>1.uniewinnienie oskarżonej L. T. (1) od popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego z art. 56 § 1 k.k.;</p> <p>2. ustalenie, iż obowiązek zapłaty podatku z punktu 5 dotyczy oskarżonego R. C.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonej popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego. Przestępstwo oszustwa podatkowego jest przestępstwem umyślnym i może zostać popełnione z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Już sąd I instancji wykluczył zamiar bezpośredni w działaniu oskarżonej. Natomiast zamiar ewentualny polega na tym, że sprawca przewidując popełnienie przestępstwa na to się godzi. Przypisując przestępstwo oszustwa podatkowego należy udowodnić, że oskarżona przewidywała i godziła się na to, że pieniądze wpływające na wspólne konto z oskarżonym w Banku (...) stanowią nieujawnione przychody jej męża - pochodziły z nielegalnej działalności pozorowanej sprzedaży komponentów paliwowych. Sąd odwoławczy stwierdził, że zgromadzone w niniejszej sprawie poszlaki nie układają się w zamknięty łańcuch i nie pozwalają na przypisanie oskarżonej zamiaru ewentualnego popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego gdyż:</p> <p>1.Świadek W. K. zeznał, że oskarżona L. T. (3) w ramach zatrudnienia w spółce (...) zajmowała się alkoholami przemysłowymi w zakresie handlu ze Wschodem zaś spółka (...) była spółką czeską.</p> <p>2.W firmie (...) przebywał często jej mąż oskarżony R. C. lecz rozmowy z nim prowadził W. K.. Tak więc, z zeznań tych nie można wyprowadzić wniosku, że oskarżona wiedziała o tym spółka (...) bierze udział w łańcuchu firm wyłudzających podatek VAT.</p> <p>3.Brak jest także dowodu na to, aby oskarżony wprowadził żonę L. T. (1) w zakres swojej nielegalnej działalności bowiem nie wynika to z jego wyjaśnień.</p> <p>3.Oskarżona nie jest stroną umowy z dnia 22 grudnia 2009 roku gdyż umowa została zawarta pomiędzy T. K. a R. C..</p>	

4. Oskarżona nie przedstawiła pokwitowań od A. K. bowiem pokwitowania z 2010 r. dotyczą tylko oskarżonego R. C..

5. O udziale oskarżonej w przestępczym procederze wyłudzenia podatku VAT nie zeznawał także żaden z pozostałych świadków.

6. Pieniądze, wpłacane na konto w Banku (...) nie wpływał bezpośrednio ze spółki (...), co umożliwiłoby oskarżonej sprawdzenie, jakie środki zasilły wspólne konto. Wpływały pośrednio – najpierw na konto osobiste oskarżonego w Banku (...) a następnie oskarżony z konta w Banku (...) w części zasiliał wspólne konto w Banku (...).

6. Brak jest bezpośredniego dowodu świadczącego o tym, że oskarżona wiedziała o udziale jej męża w procederze wyłudzenia podatku VAT.

7. Pozostają jedynie poszlaki, z których nie można wyprowadzić jednoznacznego wniosku o winie oskarżonej gdyż nie wskazuje na to zakres jej obowiązków w firmie (...) zaś osobami figurantów w firmach biorących udział w wyłudzeniu podatku VAT mógł także zajmować się jej mąż - oskarżony R. C., który jak wyjaśnił studiował w Rosji w P. i tam nawiązał kontakty towarzyskie z T. K..

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Ustalenie, iż obowiązek zapłaty podatku z punktu 5 dotyczy oskarżonego R. C. jest konsekwencją uniewinnienia oskarżonej L. T. (1);	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1. III.	Zgodnie z art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty procesu w części uniewinniającej oskarżoną L. T. (1) ponosi Skarb Państwa. Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.

Wysokość opłaty została ustalona na podstawie art. 2 ust. 3. art. 3 ust. 1 i art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

PODPIS

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Agnieszka Wojciechowska- Langda SSO Tomasz Morycz

Załącznik Nr 1

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

Załącznik Nr 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej L. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana